

Здравиятъ момчурлякъ се училъ много добре, а въ свободното си време тичалъ по полетата, по горитѣ, вглеждалъ се въ насѣкомитѣ, въ цвѣтята, въ разнитѣ растения... Той узналъ, че нѣкои растения помагатъ срещу хорскитѣ страдания и намислилъ да стане лѣкарь.

— Ще порастна, мислѣлъ си той — и ще лѣкувамъ хората.

И наистина, порастналъ Едуардъ Дженеръ и отишълъ въ Лондонъ, столицата на Англия, да учи медицина.

За негово щастие, въ Лондонъ живѣлъ единъ неговъ съселянинъ — ученъ, опитенъ, добросъвѣстенъ лѣкарь. При него дошълъ Дженеръ отначало като студентъ, а после като неговъ помощникъ.

Лѣкарьтъ се занимавалъ отъ сутринъ до вечеръ: ту учелъ младежъта на своето изкуство, ту изследвалъ — какъ действува едно или друго лѣкарство, каква сила има, ту пишелъ учени книги... Той спѣлъ не повече отъ петъ часа въ денонощие.

Примѣрътъ на учителя действувалъ и на Дженера. Той сжщо така се занимавалъ усърдно съ науката и скоро хората заговорили за младия докторъ.

Веднажъ при неговия наставникъ дошла болна селянка.

— Ти си болна отъ едрата шарка, иди по-скоро въ болницата.

— Това не може да бжде — казала селянката.
— Азъ не отдавна боледувахъ отъ *кравешка шарка*!

— Е, че какво отъ това?

— Та где се е чуло, следъ *кравешка шарка* да прихване едрата шарка!

Докторътъ се зачудилъ: той не знаялъ, че следъ *кравешка шарка* човѣшка шарка не се лови; а жената си настоявала на своето: